

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1110 ²	Κυριακὴ Δ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,4-15) 13 Ὀκτωβρίου 2024 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	--

Ἡ τύχη τοῦ σπόρου

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 8,11)

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, στὸ φθινόπωρο. Σὲ λίγο θὰμποῦμε στὸ χειμῶνα. Ἔτσι ὤρισε ὁ πάνσοφος Θεός. Αὐτὴ ἡ **ἀλλαγὴ τῶν ἐποχῶν** (φθινόπωρο, χειμῶνας, ἀνοιξί, καλοκαίρι) εἶνε ἔργο τῆς θείας προνοίας. Ἀλλοίμονο ἂν τὸ ἔτος ἦταν ὄλο χειμῶνας ἢ ὄλο καλοκαίρι. Αὐτὴ ἡ ποικιλία –τὸ λέω μὲ πεποίθησι– δὲν ὑπάρχει ἄλλοῦ στὸ σύμπαν. Στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων ἀστέρων δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Ὁ πλανήτης μας εἶνε διαμάντι, μέσα σ' ἓνα πλῆθος κοινῶν λίθων.

Φθινόπωρο λοιπόν. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ ξερὸ χῶμα τῆς γῆς περιμένει διψασμένο γιὰ νερό. Καὶ ἡ βροχὴ μαλακώνει τὸ χῶμα· καὶ τὸ ὑνὶ ἀνοίγει αὐλάκια νὰ πέση ὁ **σπόρος**, ὁ πολύτιμος. Ἐνα σπυρὶ φτάνει ν' ἀποδείξη ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατῶρθωσε οὔτε θὰ κατορθώση νὰ φτειάξη ἓνα σπόρο. Πέφτει λοιπόν στ' αὐλάκια ὁ σπόρος. Εὐλογημένα τὰ χέρια τῶν ἀντρῶν ποὺ σπέρνουν, εὐλογημένες οἱ γυναῖκες ποὺ βοηθοῦν τοὺς ἀντρες τους, κ' εὐλογημένα τὰ χωριά καὶ ἡ ὑπαίθρος ποὺ παραπάνω ἀπὸ τὰ τεχνικὰ ἔργα καὶ τὶς καμινάδες τῶν πολιτειῶν ἔχουν τὴ γεωργία. Ἡ **γεωργία** εἶνε τὸ πρῶτο καὶ κύριο ἐπάγγελμα. Εὐημερεῖ ἡ γεωργία; εὐημεροῦν ὄλοι.

Δυστυχῶς ἐμεῖς **περιφρονήσαμε τὴ γεωργία**. Τὰ παιδιὰ μας δὲν θέλουμε νὰ γίνουν γεωργοὶ καὶ βοσκοί· θέλουμε νὰ γίνουν ἐπιστήμονες, ὑπάλληλοι, ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Ζητεῖται γεωργός, ζητεῖται βοσκός! Θὰ πληρώσουμε ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν περιφρόνησι. Ἔρχεται πείνα λόγῳ τοῦ πληθωρισμοῦ· καὶ ὄχι μόνο στὴν πατρίδα μας, ἀλλὰ σὲ ὄλο τὸν κόσμον. Προφητεύω, ὄχι διότι εἶμαι προφήτης ἀλλ' ἀκούοντας τὴν Ἀποκάλυψι καὶ τὸν Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό· θὰ δῆτε, ὅτι τὰ χαρτονομίσματα θὰ γίνουν πλατανόφυλλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ σκοτώνωνται γιὰ μιὰ πατάτα. Πείνα παγκόσμιος, διότι περιφρονήσαμε τὴ γεωργία. Μόνο ἡ Κί-

να ὡς κύριο στόχο ἔθεσε τὴ γεωργία, κ' ἔτσι κατῶρθωσε νὰ ἔχη αὐτάρκεια. Ἐμεῖς;...

***

–Μὰ τί ἔπαθες; θὰ πῆτε. Γεωπόνος εἶσαι ἢ ὑπουργὸς γεωργίας; ἀντὶ νὰ μιλήσης γιὰ θρησκευτικὰ πράγματα, μᾶς μιλάς γιὰ γεωργία;

Ἄπαντῶ. Καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 8,4-15) ὁμιλεῖ γιὰ γεωργία. Τί λέει; Ὅμιλεῖ γιὰ ἓνα **γεωργό**, ποὺ γέμισε τὸ δισάκκι του σπόρο, καὶ βγήκε νὰ σπείρη· ἔσπειρε δεξιὰ, ἀριστερά, κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς γῆς. **Ἐσπειρε παντοῦ**.

Τὸ ἀποτέλεσμα; Ὀλιβερό. Ἐνα μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε πάνω **στὸ δρόμον** ποὺ περνοῦν οἱ διαβάτες καὶ τ' ἀμάξια, σὲ ἔδαφος σκληρό. Ὁ σπόρος δὲν ἔπιασε, καὶ ἦρθαν **«τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ»** καὶ τὸν κατέφαγαν (ἐ.ἀ. 8,5). Ἄλλο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε, λέει, **σὲ ἔδαφος πετρῶδες** μὲ λιγοστὸ χῶμα. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε **«ἰκμάδα»**, **«ἐξηράνθη»** (ἐ.ἀ. 8,6). Χάθηκε κι ὁ σπόρος αὐτός. Τὸ τρίτο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε σὲ ἔδαφος ποὺ εἶχε χῶμα ἀρκετό, ἀλλὰ ἦταν γεμάτο **ἀγκάθια**, καὶ τ' ἀγκάθια ἔπνιξαν τὸ σπόρο. Ἔτσι χάθηκε κι αὐτό. Ἐνα μόνο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε **σὲ χῶμα διαλεχτό**, καλλιεργημένο καὶ ποτισμένο. Ἐδῶ, ὁ ἓνας σπόρος ἔγινε τριάντα, ὁ ἓνας σπόρος ἔγινε ἐξήντα, ὁ ἓνας σπόρος ἔγινε ἑκατό.

Περὶ γεωργίας λοιπόν μίλησε ὁ Χριστός, παίρνοντας τὶς ἀθάνατες εἰκόνες του ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ. Παραβολὴ εἶνε αὐτό. Τί θὰ πῆ **παραβολή**· ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Τί ἐννοεῖ; Ποιός εἶνε ὁ γεωργός; Ποιός εἶνε ὁ σπόρος; Ποιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ τέσσερα εἶδη τῆς γῆς; **Γεωργός**, μὲ γάμμα κεφαλαῖο, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια φέρνοντας σπόρο πολύτιμο, σπάνιο, οὐράνιο σπόρο. Ὁ δὲ **σπόρος** αὐτὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου, ἡ διδασκαλία του ἡ ἀπερίτμητος. Κι ὅπως ὁ γεωργὸς σπέρνει τὸ σπόρο στὰ χωράφια, ἔτσι ὁ

Χριστὸς σπέρνει τὴν ἀλήθεια στὶς καρδιές. Καὶ τί γίνεται ὁ σπόρος αὐτός; **Τέσσερα ἐδάφη** συναντᾶ, τέσσερις ψυχικὲς καταστάσεις ἀνθρώπων ὑπάρχουν.

Ἡ πρώτη εἶνε ἡ «ὁδός», ὁ δρόμος ὁ πατημένος καὶ σκληρός. Εἶνε ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται στὴν ἐκκλησία, ὅπου ἀκούγονται ὠραίότατα πράγματα. Ἐδῶ ψάλλονται ὁμορφα τραγούδια· ὄχι τοῦ διαβόλου, ἀλλὰ «τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ» ὅπως ἔλεγε ὁ ἀλησμόνητος Παπαδιαμάντης. Ἐδῶ ὁ ἱερεὺς ἀναπέμπει εὐχὲς κατασκευτικὲς ποὺ φέρνουν δάκρυα στὰ μάτια, ἐδῶ ὁ ψάλτης διαβάζει τὸν Ἀπόστολο, ὁ διάκονος ἢ ὁ ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιο, ἐδῶ ὁ ἱεροκήρυκας κηρύττει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Σπόρος εἶνε ὅλα αὐτά, σπόρος πολῦτιμος. Ἄν ῥωτήσετε ὁμως ἕναν τυχαίως, Τί ἄκουσες; αὐτὰ φαίνονται σὰν γιαπωνέζικα. Μὰ τί εἶνε, ἠλίθιοι, βλαῆκες; Ὅχι δὲ ἔξυπνοι, τετραπέρατοι εἶνε. Ἀλλὰ τί συμβαίνει· τὸ κορμὶ εἶνε παρόν, ἡ ψυχὴ εἶνε ἔξω. Ἔτσι σ' αὐτοὺς ὁ σπόρος δὲν πιάνει καθόλου. Ἴδού λοιπὸν ἡ πρώτη κατηγορία, οἱ ψυχροὶ καὶ **ἀδιάφοροι**. Ὅπως ἡ ὁδὸς δὲν καρποφορεῖ, ἔτσι καὶ οἱ ψυχὲς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ δεύτερη κατηγορία εἶνε τὸ πετρωδὲς ἔδαφος. Αὐτοὶ δὲν εἶνε ὅπως οἱ πρῶτοι. Αὐτοὶ ἐνθουσιάζονται. Μπαίνουν στὴν ἐκκλησία, ἀκούνε, συγκινοῦνται, δακρύζουν. Ὅταν ὁμως βγοῦν ἔξω, μὲ τὰ πρῶτα ἐμπόδια πτοοῦνται κ' ἐγκαταλείπουν τὸν ἀγῶνα. Ἄλλ' ὅπως ὁ στρατιώτης φαίνεται στὸν πόλεμο καὶ ὁ πλοίαρχος στὴ φουρτούνα, ἔτσι κι ὁ Χριστιανὸς φαίνεται στὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς. Αὐτοί, μόλις τοὺς βροῦν οἱ πρῶτες δοκιμασίες, λησμονοῦν ὅλα ὅσα ἄκουσαν κι ἀμέσως καταθέτουν τὰ ὄπλα. Εἶνε οἱ **δειλοὶ** καὶ ἄνανδροι· χαρακτηρὲς **ἐπιπόλαιοι**, ποὺ δὲν καρποφοροῦν.

Ἡ τρίτη κατηγορία εἶνε τὸ ἔδαφος μὲ τ' ἀγκάθια. Περάσατε μικροὶ ἀπὸ μέρη μὲ ἀγκάθια; Πόσο ἐνοχλητικὰ εἶνε, καὶ πόσο δυσκολεύουν τὴ γεωργία! Τί εἰκονίζουν τ' ἀγκάθια; Εἰκονίζουν τὶς ἐμπαθεῖς μέριμνες. Τρία εἶνε τὰ μεγάλα ἀγκάθια ποὺ ἐνοχλοῦν τὸν ἄνθρωπο. Τὸ πρῶτο, σὲ παγκόσμιο κλίμακα, εἶνε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα, τὸ χρῆμα. Ἀσκεῖ τεράστια ἔλξι· γιὰ τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ πατρίδα καὶ θρησκεία καὶ τὰ πάντα προδίδει ὁ ἄνθρωπος. Τὸ δεύτερο ἀγκάθι εἶνε ἡ σάρκα. Φοβερὸ πρᾶγμα, ἀβυσσαλέο πάθος, καὶ μάλιστα σήμερα, σὲ ἐποχὴ πανσεξουαλισμοῦ· γύρω ἀπὸ τὸ σῆξ στρέφονται ὁ νοῦς, ἡ καρδιὰ καὶ ἡ θέλησι τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ τρίτο ἀγκάθι εἶνε ἡ δόξα, ὁ πόθος γιὰ μεγαλεῖα. Αὐτὰ τὰ τρία (φιλαργυρία, φιληδονία καὶ μωρὰ φιλο-

δοξία) αἰχμαλωτίζουν τοὺς ἀνθρώπους αὐτῆς τῆς κατηγορίας. Εἶνε οἱ **ἐμπαθεῖς**. Ὁ σπόρος πέφτει καὶ στὶς δικές τους ψυχές· πνίγεται ὁμως στὶς ἐμπαθεῖς μέριμνες, καὶ μένει κ' ἐδῶ ἄκαρπος.

Ἀλλὰ εὐλογητὸς ὁ Θεός! Δὲν εἶνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀδιάφοροι, δειλοὶ ἢ ἐμπαθεῖς. Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη εὐλογημένη κατηγορία. Αὐτοὶ ἀκούνε, κι αὐτὰ ποὺ ἀκούνε τὰ βάζουν βαθειὰ στὴν ψυχὴ τους. Κι ὅπως ὁ σπόρος μέσ' στὰ σπλάχνα τῆς γῆς ζωογονεῖται, βλαστάνει, ἀνθίζει καὶ καρποφορεῖ, καὶ βλέπεις ἕνα σπόρο νὰ γίνεται ὀλόκληρο δέντρο, ἔτσι σ' αὐτοὺς ἕνας λόγος τοῦ Εὐαγγελίου καρποφορεῖ καὶ φέρει θαυμαστὰ ἀποτελέσματα.

* * *

Γεννᾶται, τέλος, τὸ ἐρώτημα· Καὶ **ποιὸς εἶνε ὁ γεωργός**; Πρῶτος γεωργὸς –«*δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ*»– εἶνε ὁ Χριστός, ὁ Κύριός μας. Ἐπειτα γεωργοὶ εἶνε οἱ ἀπόστολοι, καὶ κατόπιν οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτοὶ ποὺ ἐορτάζουν σήμερα. Αὐτοὶ ἔσπειραν τὸν λόγο τοῦ εὐαγγελίου. Ἀλλὰ καὶ κάθε λόγος σπόρος εἶνε. Κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ῥήγα Φεραίου ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν εἶνε γραμμένο· «ἀρκετὸ σπόρο ἔσπειρες, μπορεῖς πλέον ν' ἀναπαυθῆς...». **Τὸ κήρυγμα εἶνε σπορά**.

Σήμερα δυστυχῶς γίνεται σπορὰ τοῦ διαβόλου. Δὲν ὑπάρχουν σπορεῖς τῆς ἀληθείας, ὅπως ὁ Ῥήγας Φεραῖος, ὅπως ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλες ἰδεολογίες. **Ὁ σπόρος τοῦ εὐαγγελίου**, ὁ σπόρος τῆς πίστεως, ὁ σπόρος τῆς πατρίδος, ὁ σπόρος τῶν μεγάλων ἰδανικῶν, αὐτὸς μόνον ἀξίζει.

Τὸ ἔργο τῆς σπορᾶς **συνεχίζουμε κ' ἐμεῖς** οἱ ἐργαζόμενοι στὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου.

–Μά, θὰ πῆτε, ἐσεῖς εἶστε ἀμαρτωλοὶ, ἔχετε κακίες καὶ ἐλαττώματα...

Ναί, ἀγαπητοί μου, δὲν τὸ ἀρνούμεθα· **εἴμαστε ἀτελεῖς καὶ ἀμαρτωλοὶ**, σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ λαοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ὁ σπόρος, εἴτε τὸν σπεῖρη ἕνας ἀράπης εἴτε τὸν σπεῖρη ἕνας λευκός, θὰ πέση στὴ γῆ καὶ θὰ φυτρώσῃ. Κ' ἐμεῖς, ἂν καὶ εἴμαστε ἀνάξιοι καὶ δὲν ἔχουμε τὴν ἀγιότητα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔλαμψαν ὡς «*ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος*» (δοξ. αἰν. ἁγ. Πατ.), ἐν τούτοις **συνεχίζουμε τὴ σπορά**.

Εἴθε ὁ σπόρος νὰ βρῖσκη **καλὴ γῆ καὶ νὰ καρποφορῇ** πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**